

H. Mehdî ve uzun tedkikat ile yazılan program

İman, hayat ve şariat vazifelerini H. Mehdî ve şahs-ı mânevîsinin yapacağı açık.

Bu meseleyi geçen haftalardaki yazılarımızda açıkça ifade etmeye çalıştık. Birinci vazife olan iman hizmetini, büyüklüğü ve önemi sebebiyle bütünüyle H. Mehdî'nin bizzat kendisinin yapmaya ömrünün de, hâlinin de elvermeyeceği de bir hakikat. O halde birinci, ikinci ve üçüncü vazîfeleri hayata tatbîk ettirecek kimdir? H. Mehdî birinci vazifeyi, yani ehl-i imânı dalâletten muhâfaza etmek vazîfesini bizzat kendisi yapabilir mi? Veya yapabildi mi? Elbette ki yapamadı. Hem adetullah, hem hâl-i âlem, hem de H. Mehdî'nin ömrü bu vazîfeleri bizzat kendi başına yapmasına müsaade etmez ve etmemiş. Demek ki âhîrzamânda o kadar ifsâdât-ı azîme olacak ki, H. Mehdî tek bir şahıs olarak bütün vazîfeleri yapamayacak. Hatta O, birinci vazîfe ile yaşadığı süre içinde ehl-i imânı dalâletten muhâfaza vazîfesini de bizzat kendisi göremeyecektir. Hilâfet-i Ahmedîye (asm) cihetindeki vazîfesi, imân vazîfesini yapmaya imkân vermediğinden o vazîfeleri O'nun şahs-ı mânevîsi yapacaktır. Öyleyse o şahıs programını yapacak, tatbikatını da şahs-ı mânevîsi deruhte edecektir. Programı yazmak başka, avam-ı ehl-i imânın imânlarını kurtarmak dahâ başka, hayat ve şariat vazîfelerini geniş dairede tatbik etmek ise daha başkadır.

Hayat ve şariat vazîfelerini ise Mehdî-î Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsinin riyasetinde seyyidler ve ehl-i iman cemâatlerinin iltihakı ve yardımı ile yapılacağı Emirdağ Lâhikası'ndaki mektupta açıkça ifade ediliyor.

O zaman, nerde kaldı ki yeni bir mehdî beklenilsin ve ümmet tekrar yeniden bir mehdi beklentisine sürüklensin. Böyle bir beklentiye ehl-i imanı ve ümmeti sokmaya kimsenin hakkı yoktur. Çünkü tekrar yeniden bir mehdi beklentisi Risale-i Nur'dan ümmeti kat-ı alâka ettirmektir. Halbuki Risale-i Nur, kıyamete kadar ümmetin ve beşeriyetin ihtiyaçlarına cevap verecek bir program hükmündedir.

Risale-i Nur metinleri içerisinde mehdî ile şahs-ı mânevîsi iç içe izah edilmiştir. H. Mehdî; Mehdî-i Âl-i Resul olarak, ya'nî şahıs olarak gelir. Geldikten sonra uzun tedkikatıyla programını yazar ve hazırlar. Sonra "Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatı" oluşur. Dahâ sonra da "Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsi; ihlâs, sadakat ve tesanüd sıfatlarını üzerinde toplayarak kevser-i Kur'âniye havuzunu meydana getirir." Bundan sonra da mütedâhil dairelerde "Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemâatinin şahs-ı mânevîsinin üç vazîfesi kademe kademe, prensipler halinde kalplerde ve gönüllerde ma'kes bulmaya devam eder. Yani Risale-i Nur kalplerin bir sultanı olur. Bu zaman, uzun bir zaman dilimidir. Yani "Fitne-i âhîr zamanın müddeti uzundur; biz bir faslındayız."1 cümlesi ahîr zaman faslının müddetinin uzun olduğunu gösterir. Çünkü sır-ı imtihan gereği, sırran tenevveret i'câbı bu hakikatler kemiyetten daha çok keyfiyet hakikatleri olup, prensipler hâkimiyeti olarak devam eder. Üstadımız da kabirinden bu hâkimiyeti seyrederek.

Hassaten Emirdağ Lâhikası'ndaki mektubun önemli noktalarını anlamaya devam edelim. Bu mektupta Mehdî ile şahs-ı mânevî birbirlerinin yerlerine kullanılmış, zaman zaman "şahs-ı mânevî", zaman zaman da onun "temsilcisi" nazarlara

verilmiştir. Konuya bir bütün olarak bakıp cümleleri dikkatle okumadığımızda elbette yanlış mânâlar anlaşılabilir. Şimdi bu cümleleri bu çerçevede açıklayarak anlamaya çalışalım. Böylece sırr-ı imtihan ve hikmet-i ibham perdesi biraz daha şeffaflaşsın. Şöyle ki: "...Hz. Mehdî'nin, o vazîfesini (birinci vazife olan îmân hizmetini) bizzat kendisi görmeye vakit ve hâl müsaade etmez. Çünkü, (ikinci vazîfesi olan) hilâfet-i Muhammediye (asm) cihetindeki saltanatı, onun ile (iman hizmeti ile) iştigale vakit bırakmıyor. (Birincisine vakti yetmezse ikincisine hiç yetmez. Bu ikinci vazîfeyi şahs-ı mânevîsi yürütecektir.) Her halde o vazîfeyi (iman hizmetini) ondan evvel (ya'nî ikinci vazîfeyi gerçekleştiren şahs-ı mânevîden önce) bir tâife (temsilcisi ve az da olsa ihlâs, sadâkat ve tesanüd sıfatlarına sahip bir kısım talebeler) bir cihette görecektir (tamamıyla değil, bir cihetle görecektir). O zat (yani ikinci ve üçüncü vazîfeleri yürütecek şahs-ı mânevî), o tâifenin (temsilcinin ve azda olsa ihlâs, sadâkat ve tesanüd sıfatlarına sahip bir kısım talebelerin) uzun tetkikatıyla yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak (şahs-ı mânevî Risale-i Nur'u program yapacak), onun ile bu vazîfeyi tam yapmış olacak. Dahâ açık bir ifâdeyle, "Hz. Mehdî'nin üç vazîfesinden birincisini yapmaya ne vakti ve ne de durumu elvermemektedir. Nerde kaldı ki şeâiri ihyâ olan hilâfet-i Muhammediye (asm) vazîfesini yapmaya vakti ve hâlî müsaade etsin. Bu ikinci vazifeden (hilâfet-i Muhammediye (asm) vazifesinden) önce program mâhiyetinde bir kısım eserler olmalı. İkinci ve üçüncü devreleri gerçekleştirecek olan şahs-ı mânevî de bu eserleri program yapmalı. Tâ ki bu devrelerde de devam edecek olan îmân hizmeti bütünüyle yapılabilsin. Burada zikri geçen hazır program "Risâle-i Nur", o programla hareket edecek olan şahıs da şahs-ı mânevîdir.

Netice olarak "Zuhuru perde olmuş zuhura, Gözü olan delil ister mi Nura"2 diyelim. Artık şahıs beklentisini bırakarak Bediüzzaman Hazretleri ve saff-ı evvel talebelerinin uzun tedkikat ile hazırlayıp tekmiil etmiş oldukları programı tatbik etme vazifesine devam edelim.

Dipnotlar:

1- Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 279.

2- Mâidet-ül Kur'ân.